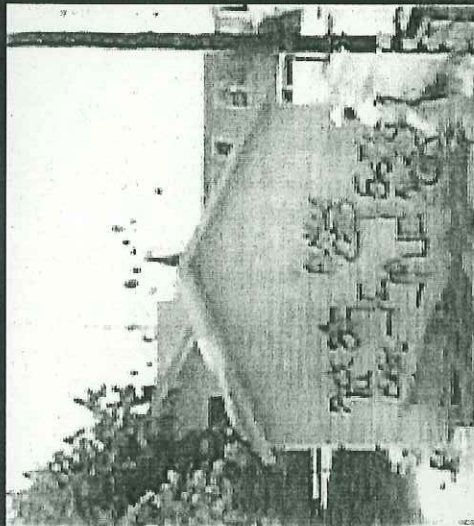

Dijous 8 de març, 20.30 h

Xcèntric

CALIFORNIA REAL

El cinema de la LA School —de la qual van formar part Charles Burnett i Billy Woodberry a partir dels anys setanta— constitueix un neorealisme autòcton a Los Angeles que amb pocs mitjans i interpretacions memorables utilitza allò personal per donar a conèixer un context històric. D'aquesta manera es converteix en document. Utilitza la ficció per retratar aspectes de la realitat social del barri de Watts, de majoria afroamericana, i en desmifica l'estigma de barri perillós i miserable. *Bless Their Little Hearts* retrata la vida al barri a través de la crisi tant econòmica com emocional d'una família.

PROGRAMADORS: Laida Letkundt.

BLESS THEIR LITTLE HEARTS

1984, 80 min, blanc i negre, so, 16 mm // Premi Otto Dibelius // Festival Internacional de Cinema de Berlín, 1984 // Director: Billy Woodberry // Fotografia: Charles Burnett // Guió: Charles Burnett

EL CINE NEGRE INDEPENDENT I LA INFLUÈNCIA DEL NEOREALISME

Bless Their Little Hearts, realitzada el 1984, explora el territori comú que apareix a *Killer of Sheep* (Charles Burnett, 1977). Un fet previsible, ja que Charles Burnett va escriure el guió i es va encarregar de la direcció de fotografia del film. El film revela la vida de la família Banks, que resideix al barri South Central de Los Angeles. Charlie Banks (interpretat per Nate Hardman) s'esforça per trobar feina al barri en plena crisi econòmica. La seva incapacitat per trobar un treball digne obre una esquerda en la relació amb la seva dona Andais (interpretada per Kaycee Moore). Charlie mira d'apanyar-se amb les feines de poca substància que va trobant i lluita per mantenir el seu paper de patriarca familiar. Com Stan a *Killer of Sheep*, Charlie es veu fent treballs monòtons com ara tallar gespa i pintar garatges. Amb tot, Charlie sempre es mostra orgullós del seu treball i continua tallant males herbes encara que el seu company de treball abandoni aquesta activitat per la dificultat que comporta. Tot i així perd la feina, perquè l'home que el contracta li diu que ja no té més encàrrecs per a ell.

Bless Their Little Hearts té molt en comú amb el neorealisme italià. Cap al final del film, Charlie i els seus amics inventen un pla per vendre els peixos que pesquin a prop de l'autopista als conductors que passen. El pla no s'arriba a desenvolupar, perquè el peix no es ven, i Charlie camina cap a la profunditat d'un camp buit afrontant la seva existència infructuosa. L'escena del peix, en què no venen res, s'assembla a l'escena de *La terra trema* en què el pla de la barca acaba fent que la família hagi de tornar per treballar, per als altres. El film està ple d'actors no professionals: de fet, els tres fills de la família Banks són en realitat els fills de Burnett. El film utilitza el recurs del pla llarg, tècnica associada amb el neorealisme, com en l'escena de la baralla entre Charlie i la seva dona. L'escena està improvisada gairebé de dalt a baix i s'allarga més de cinc minuts, sense talls. Tal com comenta Ed Guerrero, "l'acció que emana en l'escena entre Charlie i Andais va ser improvisada, i això va permetre als actors i les actrius de fer ús del seu propi repertori cultural de gestos, experiències i records per animar la imatge. En el repertori cultural de l'actor no professional, de la persona real, emergeix la persona del text, fent del text una realitat. L'actuació de l'actor no professional no és en si mateixa el que fa que l'escena sigui real, sinó que la seva pròpia

identitat cultural impregna l'escena de realitat. Alhora, el film fa referència al context derruït de l'Itàlia de Pàisa. Quan torna de la seva feina penosa, Charlie travessa un paisatge abandonat de fàbriques. Cap al 1984 South Central no tan sols no havia canviat, sinó que fins i tot havia anat a menys. El final de *Bless Their Little Hearts* fuig de l'esperança: Charlie s'endinsa en un camp buit i ens quedem amb no res, amb una sensació d'absència. *Bless Their Little Hearts* apareix en un moment complicat en l'existència de la identitat negra. Tal com Ed Guerrero comenta, *Bless Their Little Hearts* té lloc en un moment històric que s'esdevé només un instant abans de l'explosió genocida de drogues i violència dels gangs (bandes) a les comunitats negres de tot el país. No hi ha dubte que les causes subjacents de l'aparició de les drogues i les bandes començaven a ser evidents abans de la realització del film. Les drogues i les bandes són el resultat directe de l'opressió i la pobresa que presideix els barris urbans dels EUA. Malgrat l'absència de temes com la droga i les bandes a *Bless Their Little Hearts*, aquestes són les causes essencials que ja el 1984 estaven arrelades a la comunitat negra i generen la desesperació que domina el film. La droga i la violència han aparegut a la comunitat negra en el moment en què són els mateixos membres de la comunitat els que es castiguen entre si per la situació en què viuen (aquest és un fet que la violència de les bandes demostra específicament). La "lluita" (lluita negra que aquí fa referència al moviment polític negre dels anys seixanta) ha topat amb els obstacles més insidiosos, i la desesperació domina el panorama. Considerant l'optimisme de Charles Burnett a *Killer of Sheep*, sembla que tant ell com Woodberry han canviat de punt de vista pel que fa la realitat social i han trobat obstacles que no se superen tan sols amb l'esperança. Aquest és un fet fonamental, atesa la tornada a la revolta i la violència en la dècada següent als barris de població negra. El tipus d'esperança basada en la simplicitat de la perseverança ja no és una estratègia sociopersonal amb força. El retorn al discurs del moviment Black Power sí que ho és. Amèrica del Nord ja estava a punt d'emetre imatges de revolta i violència negra a través d'imatges com *New Jack City* i *Boys n the Hood*. Aquest film pertany a una sèrie de films que tracen la lluita i els esforços dels afroamericans des de dins, un espai inaccessible als ulls de Hollywood. Mentre l'Amèrica blanca i arrogant es diu a si mateixa que ja ha fet tot el que ha pogut pels negres americans, els fets d'aquest film deixen clar que l'hegemonia blanca és tan penetrant com sempre. El neorealisme es va desassociar de la seva arrel socioeconòmica quan la condició de postguerra a Itàlia va tornar a la normalitat. El neorealisme independent negre no ha perdut les seves arrels i és per això que aquests films fan "història". No s'han convertit en una crònica del passat; continuen estant en el present i per això precisament han de seguir en pantalla.

Chris Norton, *Images Journal*

VARIACIONS DEL REAL: LIONEL ROGOSIN

PROPERA SESSIÓ: 11_03_07 a les 18:00h.

Per a més informació: www.cccb.org/xcentric

